

ΛΑΟΓΡΑΦΙΑ. ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ ΕΝ ΑΒΥΣΣΗΝΙΑ.

Ὁ Λουδοβίκος Pennazzi ἐδημοσίευσεν ἐσχάτως ἐν τῇ „Ρώμῃ“ τὴν περιγραφὴν τοῦ ταξιδίου του εἰς Ἀβυσσηνίαν καὶ ἰδίᾳ εἰς τὰς νεωστὶ ὑπὸ τῆς Ἰταλίας κατακτηθείσας ἐπαρχίας Κέρεν καὶ Ἀσμάραν. Ἐκ τῆς περιγραφῆς ταύτης ἀποσπῶμεν τὰς ἐξῆς ὀλίγας γραμμάς, ἀφορώσας ἐν ἐκ τῶν περιφημοτάτων μοναστηρίων, κείμενον ἐπὶ τοῦ ὄρου Μπιζέν:

„Περὶ τὴν χαραυγὴν ἐξεκίνησα ἐκ Γίνδας, ἔχων συνοδοιπόρους τινὰς Ἀβυσσηνίους. Ἀκολουθοῦντες ἀτραπὸν τινα, ὀφιοειδῶς ἐλισσομένην ἀνὰ τὸ ὄρος, ἀνέβημεν ἐντὸς ὀλίγων ὥρων μέχρι τῆς ὄρεινῆς φάραγγος Ἐλ-Βοχάρα, ἣν διαρρέει στενὸς τις χεῖμαρρος, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ ὁποίου ἴστανται δένδρα σκίερά, ὁμοιάζοντα πρὸς ἐλαίαν. Ὁ καύσων ἦτο πνιγηρὸς, οὕτως ὥστε ἠναγκάσθημεν ν' ἀναπαυθῶμεν ἐκεῖ καὶ νὰ κάμωμεν ἀναφυκτικὸν τι λουτρὸν. Μετὰ τινὰς ὥρας ἀνελάβομεν τὴν πορείαν ἡμῶν. Ὁ δρόμος καθίστατο ἀεὶ ποτε δυσπωρότερος καὶ κινδυνώδεστος, ἢ δὲ θεὰ τῶν τοποθεσιῶν ὄλονεν θαυμασιωτέρα καὶ μεγαλοπρεπεστέρα. Ὁ ἵππος μου ἐσκίρτα ἀπὸ πέτρας εἰς πέτραν, χωρὶς νὰ πέσῃ οὐδὲ μίαν φοράν. Νομίζω ὅτι οὐδέποτε ἐκινδύνευσαν τόσο πολὺ νὰ κάτασυντριβῶ, ὅσον κατὰ τὴν ὁδοπορίαν ἐκείνην, καθ' ἣν ἐπείσθην ὅτι οἱ ἀβυσσηνικοὶ ἵπποι καὶ ἡμίονοι δύνανται νὰ περιπατῶσιν ἀσφαλῶς ἐπὶ οἰουδήποτε ἐδάφους.

Μετὰ τινὰς ὥρας ἀφικόμεθα ἐπὶ τέλους εἰς τὴν κορυφὴν τοῦ ὄρους. Ἐνταῦθα ὁ δρόμος ἐγένετο ὀμαλώτερος. Διάφοροι δεξαμεναὶ ἐμαρτύρουν τὴν ὑπαρξίν ἀνθρώπων ἐκεῖ που πλησίον. Τέλος διεκρίναμεν καὶ τινὰς καλύβας, ἐκ τῶν καλουμένων „τουκούλς“, ἀπωτέρω δὲ ἐπὶ τινος λόφου κειμένην τὴν ἐκκλησίαν τοῦ μοναστηρίου καὶ τὸ μόναστήριον αὐτό.

Πανταχόθεν προσέδραμον πρὸς ἡμᾶς ῥυπαροὶ καὶ βρακένδυτοι μοναχοί. Ἡ ἐνδυμασία αὐτῶν συνίστατο ἐκ κιτρίνων βρακῶν, ἐπὶ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐφόρουσαν πεπαλαιωμένους, ἀσχηματάτους σκούφους. Ἠσπάζθησαν μετὰ σεβασμοῦ τὰς χεῖρας ἡμῶν καὶ ὠδήγησαν ἡμᾶς εἰς τὴν οἰκίαν τῶν ξένων. Εἰς τὸ κατώγειον τῆς οἰκίας ταύτης ἦτο ὁ σταῦλος, εἰς δὲ τὸ πρῶτον πάτωμα μεγάλη, εὐρυχωροτάτη αἴθουσα, τῆς ὁποίας μόνον ἐπιπλον ἦτο μακρὸν ξύλινον θρανίον (angareb). Εἰς ἐκ τῶν μοναχῶν ἐπλησίασε πρὸς ἡμᾶς, κρατῶν ἐν τῇ χειρὶ ξυλίνην λεκάνην, ὅπως μοῦ πλύνῃ τοὺς πόδας. Τὸ ὠραιότατον τοῦτο ἔθιμον εἶνε ἐν Ἀνατολῇ γενικῶς διαδε-

δομένον. Τρόφιμα εἶχον ὀλίγιστα οἱ μοναχοί, διότι πρὸ μικροῦ συμμορία τις ληστῶν εἶχε κλέψῃ ἀπὸ τοῦ μοναστηρίου τὰς καλητέρας ζωοτροφίας, καὶ κατέλιπεν εἰς τοὺς μοναχοὺς μόνον ἄρτον, καρπούς καὶ λάχανα. Κατὰ τοὺς κανόνας τοῦ μοναχικοῦ τούτου τάγματος δὲν ἐπιτρέπεται εἰς τοὺς μοναχοὺς νὰ διατηρῶσι θήλασ ζῶα. Ἐν γένει δὲ ὁ μοναχικὸς βίος ἐνταῦθα εἶναι αὐστηρότατος καὶ πλήρης σκληραγωγίων.

Ἡ ἐκκλησία εἶνε ἐκτισμένη μὲ μεγάλους λίθους καὶ ἔχει ὡς μόνον εἰσόδον μίαν στενοτάτην θύραν. Εἶνε στραγγύλη καὶ ἔχει περιφέρειαν 68 μέτρων. Οἱ ἔξω τοῖχοι ἔχουσιν ὕψος 6 μέτρων, ἐπ' αὐτῶν δὲ εὐρίσκεται θολωτὴ ἐκ ψευδαργύρου στέγη, ἐφ' ἧς εἶνε ἐστερεωμένοι ἑλληνικὸς σταυρὸς. Τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἐκκλησίας συνίσταται ἐκ δύο εὐρέων διαδρόμων. Ἐν τῷ πρώτῳ προσεύχονται οἱ μοναχοί· ὁ εἰσερχόμενος ἐνταῦθα βλέπει ἐπὶ τοῦ ἐδάφους πλῆθος βακτηριῶν, ἐν σχήματι *πατερίτσων*, τὰς ὁποίας μεταχειρίζονται οἱ μοναχοὶ ὅπως ἐπερείδονται ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὰς ὥρας τῆς προσευχῆς, διότι δὲν τοῖς ἐπιτρέπεται οὔτε νὰ γονυπετῶσιν οὔτε νὰ καθέζωνται, προσευχόμενοι. Ἐν τῷ ἑτέρῳ χώρῳ τελεῖται ἡ θεία λειτουργία καὶ αἱ λοιπαὶ ἱεροτελεστία. Ἐνταῦθα εὐρίσκονται εἰς τοὺς τοίχους καὶ τινὲς ἅγια εἰκόνες ἀτεχνόταται. Ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐκκλησίας εὐρίσκεται τετραγώνον τι δωμάτιον, τοῦ ὁποίου αἱ θύραι καλύπτονται διὰ ῥυπαρῶν παραπετασμάτων. Τὸ δωμάτιον τοῦτο εἶναι τὸ ἱερὸν τῆς ἐκκλησίας, εἰς τὸ ὁποῖον οὐδεὶς δύναται νὰ εἰσέλθῃ πλὴν τοῦ ἡγουμένου τῆς μονῆς.

Τὴν ἀκόλουθον πρωῖαν ἐπήγα εἰς τὴν λειτουργίαν. Ὁ ἱεροργῶν ἱερεὺς ἐφόρει ἐρυθρὸν τι πεπαλαιωμένον ἄμφιον. Μετὰ τὴν λειτουργίαν οἱ ἱεροσπούδασταὶ ἀνέγνωσαν μεγαλόφωνως προσευχὰς τινὰς, ἀλλ' ἐν τῇ ἀναγνώσει ἐχώλαιον πολὺ. Μεθ' ὅλην τὴν ἀμάθειαν καὶ τὴν πενίαν των οἱ μοναχοὶ οὗτοι κέκτηνται μεγάλην ἐπιρροήν. Ὁ βασιλεὺς Ἰωάννης ἐτίμα αὐτοὺς μεγάλως. Μικρὸν πρὸ τοῦ θανάτου του ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ Ραζ' Ἀλούλα τὸ μοναστήριον. Ἐν τῷ μοναστηρίῳ ὑπάρχει εἰσέτι τὸ τηλεσκόπιον, μὲ τὸ ὁποῖον ὁ Νέγους παρετήρει τὴν ἰταλικὴν φρουράν.

Τώρα ἡ μονὴ διάκειται φιλικῶς πρὸς τὴν Ἰταλίαν, πρὸ ὀλίγου δὲ μάλιστα ἦλθε πρὸς τὸν στρατηγὸν Βαλδισσέραν ἐν Μασσοῦα ἐπιτροπὴ τῶν μοναχῶν, ἐξαιτουμένη χρηματικὴν βοήθειαν πρὸς ἐπιδιόρθωσιν τῆς ἐκκλησίας τοῦ μοναστηρίου.

Ο ΔΑΙΜΩΝ.

Διήγημα ὑπο **I. I. ΚΡΑΣΣΕΒΣΚΥ.**

(συνέχεια.)

Εἰς μάτην προσεπάθει ὁ Σενούτας ν' ἀναστείλῃ τὸ ἀκατάσχετον τοῦτο ῥέυμα τῶν λόγων τοῦ ποιητοῦ.

„Δὲν θὰ ἔχω καιρὸν νὰ τὸ γράψω εἰς τὸ καθαρὸν“, εἶπεν ὁ Ἀδριανός, „τὸ ἐμπιστευομαι λοιπὸν εἰς ἐσέ. Τὰ πάντα εἶνε ἐν τάξει . . . Θὰ ἀριθμῶσῃ μόνον τὰ φύλλα . . . Τὸ χειρόγραφόν μου δύνασαι ν' ἀναγνώσῃς, διότι μαντεύεις τὰς ἰδεάς μου. Δὲν πρέπει νὰ διαγραφῇ τίποτε, ἀπολύτως τίποτε. Ἐν τῷ κόσμῳ ὅπως καὶ ἐν τῷ μεγάλῳ ἔπει τὰ ζυ-

ζάνια, οἱ ξηροὶ κλώνες, ἡ ἄμμος, οἱ λίθοι, τὰ πάντα εἶναι ἀναγκαῖα . . . Ἐν τῇ φύσει δὲν ὑπάρχει τίποτε περιττόν . . .“

Ὅτε ὁ Μαρϊάνος μετὰ τὸ πρόγευμα ἐπέστρεψεν οἴκαδε, ὁ ποιητὴς ἐμάντευσεν ἀμέσως πόθεν ἦρχετο, καὶ διὰ τοῦτο μόλις τὸν εἶδε, συνωφρυνθῆν.

„Ἐρχεσαι ἀπὸ τοῦ Τραμοντάνα“, ἀνεφώνησεν. „Ἐπρεπε νὰ τῆς εἴπῃς ὅτι εἶμαι πολὺ ἄρρωστος. Πρέπει ν' ἀποκόψω αὐτὸν τὸν νοσηρὸν . . . αὐτὴν τὴν νοσηρὰν ἰδιοτροπίαν. Δὲν